Lekcija peta

Jošafat provodi pravosudne reforme

Ključni stih: „I reče im: 'Gledajte što radite, jer ne sudite u ime čovjeka, nego u ime JAHVE'.”

2. Ljetopisa 19:6

Izabrana pisma

2. Ljetopisa 19:4-11

Jošafat je bio jedan od rijetkih pravednih vladara Jude, izraelskog kraljevstva koje su sačinjavala dva plemena. Tijekom svoje vladavine proveo je niz reformi vezanih uz pravdu i sudstvo. Ta su važna područja zapala u nered i korupciju za vrijeme vladavine prijašnjih, zlih kraljeva. Znao je da je njihova obnova ključna za ostvarenje njegova glavnog cilja: vratiti narod „JAHVI, Bogu njihovih otaca.”—2. Ljetopisa 19:4

Prvo što je Jošafat učinio bilo je „postaviti suce u zemlji u svim tvrdim judejskim gradovima, u svakome gradu”. (stih 5) Jednako važno, kao što je navedeno u našem ključnom stihu, uputio ih je da dobro paze da ne sude prema čovjeku, već da to čine „u ime JAHVE”, koji ih je trebao voditi u sudu. Nastavio je svoje upute podsjećajući ih da ne bi trebalo biti „osobne pristranosti” ili „uzimanja darova” ili mita, dok oni donose presude. To bi se smatralo „nepravdom prema JAHVI, našem Bogu.”—stih 7

Ovdje postoje pouke za današnji Gospodinov narod. Iako još nije došlo vrijeme za opći sud nad ljudskim srcima pred Gospodinom, vrijeme je da kršćani sami

prosuđuju svoj položaj pred njim. Apostol Pavao savjetuje nam da „sami sebe sudimo” te pritom ispravljamo svoj život kako nas naš Nebeski Otac ne bi strogo sudio (1. Korinćanima 11:31). To „suđenje” samima sebi obuhvaća mnogo toga: naše odluke na uskom putu, način na koji provodimo vrijeme, kako koristimo svoja sredstva, kakav karakter izgrađujemo, način na koji služimo Gospodinu, naše stavove i postupke prema braći i čovječanstvu općenito, kao i sve ostale aspekte našeg života. Baš kao što je kralj poučio suce svoga vremena, tako i mi, dok prosuđujemo spomenute stvari, trebamo nastojati to činiti u skladu s Božjom voljom i Božjim putem, a ne ljudskim. Također, pri prosuđivanju ne smije biti „osobne pristranosti”, niti dopuštanja da nas „darovi” svjetovne ili tjelesne naravi navedu da skrenemo sa suda koji počiva na Božjem mjerilu pravednosti.

Jošafat je odredio levite i svećenike za posebnu sudačku dužnost—dijeljenje pravde u sporovima i sukobima među ljudima te u slučajevima kršenja Zakona. Bila je to iznimno ozbiljna zadaća jer je u određenim slučajevima uključivala izricanje kazni. Ponekad je trebalo odlučivati čak i o pitanjima života i smrti. U takvim je okolnostima bilo od presudne važnosti donositi pravedne i nepristrane odluke. Kralj je posebno tim sucima savjetovao da postupaju „u JAHVINU strahu vjerno i iskrena srca.” (2. Ljetopisa 19:9). Također ih je ohrabrio riječima: „Budite jaki, i na posao! JAHVE će biti s onim tko je dobar.”—stih 11

Poput ovih posebnih sudaca, onima iz Gospodinova naroda koji su sada vjerni u trenutnoj prosudbi vlastitih životnih pitanja bit će dana posebna

privilegija i velika odgovornost u sljedećem dobu. Zajedno s Kristom, svojom glavom, oni će „suditi svijetu po pravdi" tijekom tisućugodišnjeg sudnjeg dana Kristova kraljevstva.—Djela apostolska 17:31